

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief augustus 2005

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer, beste donateur,

Mijn nieuwsbrief is dit jaar wat later dan u gewend bent. Ik heb namelijk in zeer korte tijd mijn beide dierbare zussen verloren. Leonie overleed in april en Jeanne in juli. Wat zal ik hen missen! Jeanne heeft vanaf de eerste dag mijn werk in Peru onvoorwaardelijk gesteund en het heeft me ontzettend geraakt dat zij bij haar uitvaart in plaats van bloemen een donatie voor onze niños heeft gevraagd. Op deze wijze steunt ze me zelfs ook nog na haar overlijden.

Mijn reis naar Peru had ik al in januari geboekt. Ondanks dat ik het gezien de situatie erg snel vind om in september al te vertrekken, heb ik besloten om toch te gaan. Ik wil heel graag zelf, in overleg met Dolores, een mooie bestemming gaan bedenken voor deze donatie van Jeanne. Vooral een besteding waar ook zij zich goed bij gevoeld zou hebben. In gedachten vliegt zij hierdoor op 15 september met mij mee naar Cusco.

In het afgelopen jaar hebben we weer veel steun van vrijwilligers gehad, o.a. van Jolanda, Sophie en Daan. Sander en Hanneke mogen hierbij zeker niet onvermeld blijven. Zij hebben zich ruim 7 maanden op een fantastische wijze ingezet voor de kinderen van Inti Huahuacuna. In deze nieuwsbrief laat ik hen aan het woord.

Ook vertel ik over de unieke kans die Dolores heeft gekregen om een studie, deels in Genève, te mogen gaan volgen en over een mogelijke uitbreiding van de kinderopvang in Cusco.

Tot slot dank ik iedereen weer, die het project heeft gesteund en ik hoop intens op jullie steun te mogen blijven rekenen.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers*

Het Plaza de Armas.

Sander en Hanneke

Wie zijn

Sander en Hanneke?

Sander geeft les aan basisschool "t Mulderke" in Uden en Hanneke heeft op die school stage gelopen vanuit haar, inmiddels afgesloten, Pabo-opleiding.

Ongeveer een jaar geleden kwamen zij met het verzoek of zij voor langere tijd in het project konden gaan werken. In september 2004 heb ik hen mogen verwelkomen op het vliegveld in Cusco.

De afgelopen periode waren zij een grote steun en toeverlaat voor iedereen in het project, maar zeer zeker ook voor mij.

Een andere Kerst dan anders. (Verslag Sander)
Hoewel ze in Nederland nog druk bezig waren met Sinterklaas, was in het project de voorbereiding voor Kerst al begonnen. In het handvaardigheidlokaal werden kaarten, servethouders en versieringen gemaakt. Op de ramen van het kantoor verschenen een aantal rendieren en natuurlijk ontbrak het niet aan een boom en de onvermoeibare knipperende verlichting. Inti Huahuacuna was aangekleed voor kerstavond. Op de markt kochten we honderd bananen en honderd mandarijnen. We deden hard ons best om het zo goedkoop mogelijk te krijgen. De honderd bananen kostten naar ik me kan herinneren 10 sol, wat ongeveer gelijk is aan 2,5 euro. De oude cholita die ons de bananen verkocht vond het maar wat vreemd om drie gringos met zoveel bananen te zien vertrekken. De chocolade, melk en minicakejes hadden we al eerder gekocht. Een moeder van kinderen van het project hadden we gestrikt voor de empanadas. Lekkere, op appel-flappen lijkende, broodjes gevuld met gehakt. Zo konden we deze moeder, die zelf vroeger op straat leefde, een handje helpen. Een paar dagen later kwamen we haar drie kinderen tegen met nieuwe kleren aan. Dat geld was in ieder geval al goed besteed. Na het maken van meer dan 30 liter chocolademelk, kon het kerstmaal gaan beginnen. Het enige dat nog ontbrak was de Kerstman. Het was dan ook een leuke ontdekking dat er een kerstmannepak in de doos met cadeaus lag. Minder leuk vond ik het dat ik degene was die vijf minuten later een kriebelende baard met bijbehorend pak aan had!

Sander met 2 wereldbollen achter zijn jas.

Ik weet behoorlijk wat over Sinterklaas, maar van de Kerstman wist ik alleen maar dat dit een kopie van Sinterklaas is, bedacht door Coca Cola. Met twee opblaasbare globes onder mijn buik,

die iedere keer van onder mijn pak probeerden te ontsnappen, kwam ik voor de kinderen ouder dan 5 niet erg overtuigend over. Met mijn hohohogeroep probeerde ik nog te redden wat er te redden viel, maar het boksen tegen de globes door een aantal boeven deed me vermoeden dat ik als Kerstman niet serieus genomen werd.

We deelden het eten uit en voor de verandering hoefde niemand zich te haasten. Op de binnenplaats hadden we de laatste stoelen neer gezet, zodat de grotere kinderen niet hoefden te wachten op de kleintjes. Elke stoel was bezet en elke kruimel werd opgegeten.

De kinderen smullen van een uitgebreid kerstdiner.

Na afloop had ik als Kerstman de taak de opblaasbare globes uit te delen. De kinderen glunderden bij het zien van hun cadeau. Erg vertederend was het hoe het kleine broertje van Jesus 'gracias Santa' zei.

Hoewel ik als Kerstman niet geloofwaardig overkwam, had ik toch het gevoel dat we als team het nog niet zo slecht deden. Eigenlijk spelen we hier iedere dag een beetje voor Kerstman of Sinterklaas. En zoals deze twee oude heren het ook dit jaar niet zonder hun Pieten of Helpers hadden gekund, zo hadden wij het ook niet zonder financiële hulp gekund. Dus hierbij willen we vanuit Peru iedereen bedanken die op de een of andere manier een bijdrage heeft geleverd om het leven van deze kinderen wat aangenamer te maken.

De vakantie januari - maart 2005.

De vakantieperiode in Cusco is de moeilijkste tijd voor onze niños, want als zij niet naar school gaan missen zij elk houvast in hun dagelijks ritme. Hele dagen verkopen zij dan op straat, waar zij continue in contact komen met straatverkoptjes die drugs gebruiken en ruzie zoeken over wie wel en wie niet in deze zone mag verkopen.

Dit brengt vele risico's en gevaren met zich mee, zeker in een wijk als Zarzuela waar de criminaliteit en het gebruik van drugs en alcohol erg hoog zijn. In deze maanden hangt het in het project dan ook 'met de benen buiten'! Daarom vroeg Dolores, bij mijn vertrek eind oktober vorig jaar, naar financiële mogelijkheden om de kinderen gedurende de zomervakantie extra lessen te kunnen geven.

Veel kinderen hebben een grote leerachterstand, aangezien zij vaak verplicht zijn op straat te verkopen. Deze achterstand willen wij wegwerken door hen bijles in wiskunde en (Engelse) taal te geven. Verder konden de kinderen kiezen voor sieraden maken, dans- en yogalessen, drama- en tekenlessen en communicatie. De belangstelling was zo groot, dat we helaas niet alle kinderen konden toelaten. Voor de lessen wiskunde, taal en sieraden maken werden extra leerkrachten aangetrokken. Vooral de lessen zilversmeden waren erg duur. Hiervoor hebben we de oudste kinderen geselecteerd, zodat zij volgende jaar deze lessen kunnen geven aan andere kinderen van Inti Huahuacuna. Van een zilversmid hebben zij les gekregen in het maken van zilveren sieraden. De kinderen hebben mooie ringen en oorbellen gemaakt. De leraar nodigde hen zelfs uit om bij hem aan huis les te komen nemen, onder de voorwaarde dat zij niets zouden stelen.

De oudere jeugd leert sieraden maken.

Na afloop van de lessen sprak de leraar zijn tevredenheid over onze kinderen uit. Hij zei dat ze heel handig en volhardend zijn. En dat ze bovendien hun verantwoordelijkheid nemen. De kinderen hebben genoten van deze lessen en hebben zelfs enkele sieraden kunnen verkopen. In de toekomst zou de zilversmid enkele van onze kinderen werk willen geven, mits zij eerlijk blijven. Aan het einde van deze cursus hebben de kinderen op 5 maart een expositie gegeven van alle

lessen die zij in de afgelopen maanden hadden gevolgd.

De zelf gemaakte werkjes worden uitgesteld.

De kinderen hadden prachtige kraampjes ingericht, waarin zij hun zelf gemaakte zilveren sieraden verkochten. Ook waren hun andere werkzaamheden te bewonderen.

Deze vakantie cursus is voor de kinderen echt een succes geweest. We hopen intens deze cursus ook in de komende vakantieperiode weer te kunnen geven. U zult begrijpen dat zoveel extra lessen verzorgen, voor zoveel kinderen, 3 maanden lang, erg duur is en ik hoef u dan ook niet te verklappen dat ik u allen rond december weer een heel lieve brief stuur!

Geen rooie sole en paniek!

Twee mensen van het bestuur in Cusco zijn gemachtigd om geld van de rekening van Inti Huahuacuna af te halen. De dag dat Dolores naar Genève zou vertrekken wilde zij bij de bank iemand anders gaan machtigen, die gedurende die maanden in haar plaats tezamen met Flor het geld af zou kunnen halen. Bij de bank bleek mijn laatste overmaking niet te zijn bijgeboekt. Midden in de nacht kreeg ik een paniektelefoontje, want dit betekende dat Dolores niemand meer op tijd kon machtigen om in haar plaats geld af te halen. Mensen zijn alleen gemachtigd om het geld af te halen wat op het moment van machtiging op de rekening staat. Het geld wat later nog bijgestort wordt daar kunnen zij niet aankomen.

Dan zit je plotseling midden in de nacht recht op in je bed en realiseer je je pas dat als het geld niet op tijd wordt bijgeschreven er werkelijk geen rooie sole is om de opvang van de kinderen te betalen. Geen oude Peruaanse sok waar nog wat geld in zit, geen enkel personeelslid wat tijdelijk even wat bij kan springen. Hier geldt dan

nog echt: op is op!! Wat was ik op dat moment blij dat de vrijwilligers Sander en Hanneke tijdelijk wat geld voor konden schieten.

De niños poseren voor het opvanghuis

Een persoonlijk verslag van Dolores over haar ervaring in Genève.

Lieve donateurs,

Na mee te hebben gedaan aan een wedstrijd van het IUED (een internationale ontwikkelingsorganisatie) voor directeuren van ONG's (organisaties zonder winstoogmerk), won Inti Huahuacuna een beurs om deel te nemen aan een ontwikkelingsstudie. Het door mij gekozen onderwerp voor deze studie was: "Alternatief onderwijs voor werkende jongens, meisjes en adolescenten in de straten van Cusco-Peru". Ik vroeg de aandacht van het IUED voor dit probleem, omdat het probleem van kinderarbeid in Zuid Amerika nog steeds groeit en het voor de regering onmogelijk is om dit probleem op te lossen. Inti Huahuacuna is een antwoord op het in gebreke blijven van de Peruaanse regering om problemen zoals scholing, onderwijs en ziekte op te lossen.

Als vertegenwoordigster van Inti Huahuacuna ben ik zelf aan deze studie deel gaan nemen. Het onderwerp van mijn studie baart ons altijd zorgen. Wij geloven er stellig in dat de kinderen de toekomst van ons land zijn en in dit geval de straatverkopertjes van Cusco.

Dankzij de medewerking van het Peruaanse team, de vrijwilligers van het project, de Stichting Inti Huahuacuna Nederland en haar donateurs kon ik aan deze ontwikkelingsstudie mee doen. Inti Huahuacuna Cusco en ikzelf konden de inschrijving voor deze studie niet betalen. De studie bedroeg namelijk \$.500,--. Dit was maar een symbolisch bedrag. De totale kosten bedroegen een veelvoud daarvan.

De totale duur van de studie bedroeg 8 maanden. De eerste 2 maanden van de studie werden voor

de studenten uit Zuid Amerika gegeven in Cusco. Dat was voor mij dus gemakkelijk. Er namen ook beursstudenten deel uit Bolivia, Colombia, Ecuador en Argentinië. Tevens waren er 2 studenten uit Frankrijk, die op dat moment werkten voor een instituut in Cusco. Hierna ging elke beursstudent voor 3 maanden terug naar hun eigen project om veldwerk te doen. Daarbij moesten we interviews afnemen van belanghebbers en van vertegenwoordigers van diverse instanties, die een bijdrage zouden kunnen leveren aan ons onderzoek.

Dit waren heel zware maanden voor mij, want mijn onderzoek liep parallel aan mijn werk voor Inti Huahuacuna, mijn Engelse lessen en de zorg voor mijn gezin. Zonder de hulp en de zorg van eerder genoemde mensen was het me nooit gelukt.

De laatste 3 maanden moesten we voor ons afstuderen naar Genève, Zwitserland, wat betekende dat ik mijn familie en het project moest achterlaten.

Dolores met haar dochter Angela en zoon Sebastian.

De 2 hoofddoelen van de studie waren:

- Vanaf een afstand naar ons werk te kijken en ervaringen uit te wisselen met mensen van andere ontwikkelingsprojecten.
- Scholing in het brede kader van het ontwikkelingswerk, zoals fondsenwerving, emancipatie, informatie en bedrijfsvoering.

Bij mijn aankomst in Genève trof ik een wereld van verschil aan met de stad Cusco waarin ik woon. Door het wonen in Europa en mijn studie met medestudenten uit alle delen van de wereld leerde ik culturen kennen waar ik vroeger alleen maar van droomde. Het wonen in een omgeving van tolerantie, begrip en door niet alleen persoonlijke vriendschapsbanden aan te gaan maar ook met mensen van de opleiding, is mijn wereld veel groter geworden.

Een land met de laatste snufjes op technologisch gebied; een politiek systeem dat werkt voor de inwoners van de stad; landbouw met subsidie van de staat; onderwijs wat het belangrijkste aspect van de regering is; geen enkel kind dat op straat moet werken of geen enkele hond los hollend door de stad.

Marianne bezoekt Dolores in Genève.

Ieder moment van mijn verblijf in Genève dacht ik aan mijn land en aan mijn stad, waar al deze aspecten worden vergeten door het systeem van onze regering, waardoor alle inwoners steeds weer het vertrouwen in de overheid verliezen.

Het is een prachtige ervaring geworden. De klassikale lessen bestonden niet alleen uit theorie lessen maar iedere beursstudent moest ook spreken over zijn werkervaringen in zijn land. De leraren, die deskundig waren op het gebied van ontwikkelingswerk, kenden de landen waar wij vandaan kwamen. Zij zorgden ervoor dat er tijdens de lessen ruimte was voor interactie; zij leerden ons naar de toekomst te kijken; zij wisten hoe zulke projecten ontstaan (bij de meeste van ons vanuit een droom) en dat wij allen dit werk doen vanuit ons hart. Zo konden zij ons stimuleren sterk te blijven, zowel lichamelijk als geestelijk, om ons werk voort te kunnen blijven zetten.

Uiteindelijk was de presentatie van mijn studieonderwerp een groot succes voor Inti Huahuacuna. De deskundigen erkenden dat kinderen die op straat werken een opvanghuis als Inti Huahuacuna hard nodig hebben om hun mogelijkheden te ontwikkelen en om een plek te hebben waar zij kind kunnen zijn, zonder dat de verantwoordelijkheid van hun werk en hun studie wordt vergeten. Deze realiteit vind ik persoonlijk moeilijk te accepteren, maar ik moet die wel onder ogen blijven zien. Inti Huahuacuna kan hun leven namelijk gemakkelijker en gelukkiger maken.

Na mijn afstuderen stelden de docenten mij voor om in september of november een presentatie

van mijn onderzoek te geven in Cusco. Het IUED zal alle onkosten daarvoor betalen. Inti Huahuacuna zal daarbij de organisator zijn van een conferentie over het onderwerp van mijn studie. Wij mogen andere organisaties uitnodigen om hieraan deel te nemen. Ik ben hier ontzettend blij mee, want op deze wijze is al het werk voor mijn studie meer dan de moeite waard geweest. Daarbij is dit een erkenning voor het goede werk dat Inti Huahuacuna levert.

Mijn dank gaat uit naar het hele team in Cusco, Marianne en de overige bestuursleden van de Stichting Inti Huahuacuna in Nederland, alle vrijwilligers en donateurs, want zonder hun medewerking zou mij dit nooit gelukt zijn.

Daarom langs deze weg een welgemeend “Muchas gracias” aan jullie allen!

Dolores.

“Marianne, het is onvoorstelbaar.....”!

Gedurende de maanden februari, maart en april heeft Dolores een ontwikkelingsstudie gedaan in Genève. In april hebben mijn man en ik haar daar bezocht. Voor mij een mooie gelegenheid om het nuttige met het aangename te verenigen. Wat hebben we deze week van elkaars aanwezigheid genoten en wat hebben we gelachen om de verbazing van Dolores over het leven van de mensen in Genève!

Marianne proost op het succes van de studie van Dolores.

Steeds weer riep ze vol verbazing: “Marianne, het is onvoorstelbaar.....alle auto’s staan hier zo keurig geparkeerd en je hoort geen claxons. De lucht is zo schoon, je ziet geen zwarte uitlaatgassen. Iedereen houdt zich aan de verkeersregels. Wat een verschil met Cusco!

Het verwondert me dat de mensen hier altijd gehaast lopen. Niemand kijkt iemand aan. Zij hebben alleen hun doel voor ogen, hun werk. Na

hun werk haasten ze zich op dezelfde manier naar huis en gaan dan wandelen met hun hond aan een lijntje.....! Ongelofelijk! Dit heb ik in Cusco nog nooit gezien. Er loopt hier geen enkele hond los in de stad, nee, die krijgt zelfs een mooie halsband om!

Zelfs op hun vrije zaterdag lopen de mensen nog hetzelfde, maar nu om de boodschappen te gaan doen. Alleen op zondag zie je rust in de mensen! En je zult het niet geloven, maar de winkels sluiten precies om 18.00 uur, zelfs als er dan nog klanten in de winkel zijn!!

Nog snel even afrekenen voor 18.00 uur.

In de winkels heb je van die trappen die vanzelf omhoog en omlaag gaan. De eerste dag hebben we steeds geprobeerd om op een roltrap die naar boven gaat ook naar beneden te gaan!

In sommige winkels kun je gewoon een lekker luchtje op spuiten en hierdoor de rest van de dag gratis lekker ruiken. In deze stad hoef je dus schijnbaar nooit parfum te kopen!

En dan de bussen, dit kun je je echt helemaal niet voorstellen! Die vertrekken echt precies op de aangegeven tijd bij de bushalte. Precies op de vertrektijd komt de bus voorrijden. Dit blijft voor mij een wonder!

Op dit moment is het ontzettend koud in Genève, maar iedere kamer heeft verwarming. En wat dan helemaal niet te begrijpen is, dat men zelfs verwarming in een bus heeft.....! Iedere kamer heeft ook warm en koud stromend water en we hebben nog geen enkele dag gehad dat er geen water uit de kraan kwam!

We krijgen hier geld om 's avonds warm te eten en ook geld om in de weekenden te gaan eten. We krijgen dit geld in dollars en we hebben omgerekend hoeveel soles dit zijn. Ongelofelijk, wat een hoop geld dit is! Ik probeer nu overdag goed te eten, zodat ik het geld van het avondeten en de weekenden kan sparen. Ik dacht hier een laptop van te kunnen kopen, want die heb ik bij mijn studie hard nodig. Ondanks dat ik niet veel gegeten heb was na ruim een week al dit geld toch op.....en inmiddels weet ik ook wat een laptop kost. Nee, Marianne, die kan ik hiervan niet kopen!”

Toch is Dolores weer met heel veel liefde, een diploma en een ervaring rijker teruggegaan naar haar eigen niños in Cusco!

Hoe gaat het met onze niños?

Dolores en Flor houden me zeer goed op de hoogte van het wel en wee van de niños. Toch kan ik waarschijnlijk deze vraag het beste beantwoorden als ik dadelijk zelf weer dagelijks in het opvanghuis mee werk. De problematiek rondom deze kinderen is altijd erg groot.

De laatste tijd krijgen we steeds meer kinderen die dagen achtereen niet gegeten hebben. Onlangs had een kind zulk een erge hoofdpijn, kon bijna niet meer op zijn beentjes staan en bleek dat ook hij al 3 dagen niets meer te eten had gehad.

We hebben dagelijks een groep van ongeveer 15 kinderen die totaal niets te eten hebben. De vraag van Dolores is of we eventueel in ons keukentje voor deze kinderen dagelijks een warme maaltijd kunnen koken. De kinderen moeten dan zelf mee helpen met koken en zelf op ruimen, maar dat zij dan dit eten van ons krijgen. Mijn hart zegt ‘ja’ en ik wil dit graag gaan bekijken als ik in Cusco ben.

Ook is het heel bijzonder om te zien dat deze kinderen, doordat zij al van kleins af aan bij ons komen, steeds meer de zorg en de verantwoordelijkheid gaan dragen voor het project en zelfs voor het team. Een tijdje geleden hadden we nogal wat last van de wijkpresident van Zarzue-

la. Nu het gebouw zo mooi is opgeknapt, probeert hij het opvanghuis steeds te verhuren aan mensen die er willen vergaderen, hun verjaardag willen vieren, of ons gebouw als mortuarium willen gebruiken. Altijd missen wij weer spullen na zo'n bijeenkomst en op den duur weigerden wij hem de toegang. Dit maakte hem zo kwaad dat hij regelmatig het team kwam bedreigen.

Op een dag kwam, na weer een vreselijke scheldkanonnade van de wijkpresident, een van onze niños, Juvenal, vragen of het team met een groep jongeren die middag zou willen vergaderen. Tijdens deze vergadering gaven de jongeren aan dat het team moest weten dat zij hen zouden beschermen tegen de wijkpresident. Bovendien gaven zij aan dat ze ook 's ochtends graag gebruik zouden willen maken van het handvaardigheidlokaal. Zij wilden dan graag meer serieuze werkstukken gaan maken, die zij op feestdagen in de stad konden verkopen. Tevens had deze groep al tezamen gesproken en zij hadden een jongere aangewezen om voortaan deel te nemen aan de teambesprekingen om op deze wijze tezamen oplossingen te zoeken voor de problemen van de kinderen. Ook wilden zij graag een voetbal hebben, zodat zij konden sporten. Hierdoor zouden zij een goed voorbeeld zijn voor de andere kinderen, als zij hen zagen sporten in plaats van op straat rondhangen.

Dankzij een donateur kan dit team voetballen.

Op zulk een moment realiseer je je dat dit de resultaten zijn van ons werk van 6 jaar met deze kinderen. Als je weet dat we Juvenal zelfs vroeger soms de deur hebben moeten wijzen vanwege zijn slechte gedrag en tijdens die vergadering verbaasde hij het hele team! Hij sprak zeer vastbesloten en duidelijk, gaf zijn mening over het probleem met de wijkpresident en had al een oplossing voor het geld dat zij eventueel zouden

gaan verdienen met de verkoop van hun knutselwerkjes. Zij zouden bijvoorbeeld van een gedeelte van de opbrengst het licht van het gebouw kunnen betalen en het overige geld dat zij overhielden zouden zij kunnen verdelen onder degenen die het gemaakt hadden.

Juvenal geeft een spreekbeurt

Heel verdrietig is het om te zien dat juist de kinderen die onze hulp het hardst nodig hebben, het slechts in staat zijn om deze hulp ten positieve van zichzelf te benutten. De kinderen die totaal door niemand thuis gesteund worden, zijn toch eerder geneigd om met school te stoppen en op straat te blijven hangen. Daar waar een moeder, oma, tante of oudere zus de zorg voor een kind op zich neemt, zie je dat dit kind met onze hulp prima op school presteert, trouw naar school gaat en bij ons zijn huiswerk komt maken.

Wat is een mens zonder dromen? Mijn grote droom blijft dat wij ook de kinderen die er het slechts aan toe zijn een toekomstperspectief kunnen gaan bieden. Het zal een kwestie van een lange adem zijn, maar gelukkig ben ik pas 56 jaar en hopelijk mag ik dit werk nog lang doen. Een heel hartelijke groet voor jullie van de niños van Inti Huahuacuna.

Een nieuwe uitdaging.....!

Tijdens mijn werkverblijf in Cusco vorig jaar hebben wij een presentatie van ons werk in het opvanghuis gegeven in het centrum van de stad. Naar aanleiding daarvan werden wij benaderd door de voorzitter van de wijkraad Tica Tica met de vraag of wij ook een opvanghuis op willen starten in zijn wijk. Dolores werd uitgenodigd voor een vergadering.

Nadat Dolores alles over ons werk met de niños van Inti Huahuacuna had verteld, reageerde een

moeder dat haar kind enkele jaren geleden bij Inti Huahuacuna was opgevangen.

Het wijkgebouw in Tica Tica

In die periode lag zij in scheiding, wat heel moeilijke jaren in het gezin waren geweest. Haar kind kon de situatie thuis niet meer aan en had gekozen voor een leven op straat. Tot hij kennis maakte met ons opvanghuis. Na verloop van enkele maanden ging haar zoon alleen nog maar naar Inti Huahuacuna. Dankzij de steun van ons team ging hij weer terug naar school, zijn huiswerk maakte hij in onze bibliotheek en daarna vond hij het heerlijk om in het handvaardigheid-lokaal te gaan zitten knutselen. Nog steeds heeft zij knutselwerkjes van haar zoon thuis staan. Hierna gaf zij aan het bestuur een beschrijving van al het werk dat wij met de kinderen in ons opvanghuis doen.

Ook zei ze tegen Dolores dat de wijkraad van Tica Tica een heel betrouwbare, eensgezinde wijkraad is en dat de leden heel hard werken om iets van hun wijk te maken. Zij zal dus in deze wijk alle medewerking krijgen, wat vaak in de wijk Zarzuela veel moeilijker ligt.

Aan het geweldige betoog van deze moeder hoefde Dolores weinig meer toe te voegen!

De voorzitter zei dat Dolores om te beginnen gebruik mag maken van hun buurthuis. Als wij hierin een start zouden willen maken met ons werk, dan wil het bestuur in de toekomst kijken of er mogelijkheden zijn om een eigen gebouw voor ons neer te zetten. Hij gaf aan dat ze geen geld hebben, maar dat de hele wijk hun handen aanbiedt om dit lokaal te bouwen. Op deze wijze is hun hele wijk tot stand gekomen. Ze hebben asfalt wegen, licht en water en voor dit alles hebben zij alleen om geld gevraagd. Zij hebben dit alles zelf gebouwd en zo zullen zij ook eventueel een gebouw voor ons bouwen.

Voor Dolores was dit een emotionele vergadering. Op deze wijze erkenning voor haar werk te krijgen raakte haar enorm. Dolores heeft hen verteld dat het ook voor haar heel moeilijk is om aan geld te komen voor de materialen om een gebouw te bouwen. Zij heeft hen verteld over het vele werk dat de Stichting Inti Huahuacuna in Nederland voor hen doet en de hulp van alle donateurs uit Nederland. Een van de bestuursleden vroeg haar om hun grote dank uit te brengen aan alle mensen in Nederland, omdat zij de kinderen van Cusco een warm hart toedragen.

Na dit alles heeft er veel overleg plaats gevonden tussen Dolores en mij en we hebben een proeftijd afgesproken van een jaar. Eind vorig jaar zijn we begonnen met de opvang van de kinderen van Tica Tica. Vooral de vrijwilligster Hanneke heeft dit opvanghuis leven ingeblazen. Vanuit het niets is zij met deze kinderen gaan werken en het aantal kinderen groeide met de dag. Zij heeft een prachtige tijd in dit opvanghuis gehad.

Een kringgesprek in Tica Tica

Gedurende mijn werkperiode in Cusco zal ik zelf kennis gaan maken met dit project, het bestuur, de wijk, de kinderen en de ouders. En dan.....maken jullie misschien kans dat ik nóg meer lieve brieven ga schrijven!!

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op giro-rekening 9233476 ten name van Stichting Inti Huahuacuna, Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Heel veel dank voor uw belangstelling. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers